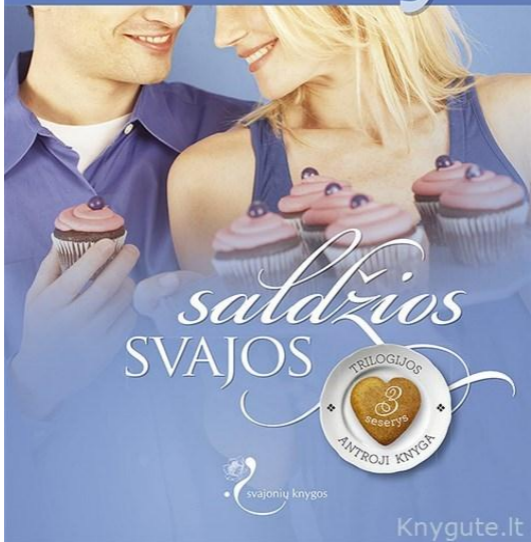

LAIMINGOS PABAIGOS PAŽADAS

susan mallery

saldžios SVAJOS

svajonių knygos

Knygute.lt

Susan Mallery

SALDŽIOS SVAJOS

Trilogija

"TRYS SESERYS"

Antra knyga

Versta iš: Susan Mallery, Sweet Spot, Harlequin Books, 2008

© Susan Macias Redmond, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Edita Jankauskaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012

© HQN, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-591-0

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

1

Nikolė Keis tikėjo: jeigu gyvenimas pametėja tau citrinų, sudėk jas į dubenį ir palik ant spintelės, tada čiupk sluoksniuotą pyragaitį, įsipilk kavos ir lauk geresnių laikų. Tuo buvo galima paaiškinti, kodėl darbo apskaitos lapai dėmėti, o ji visą laiką nori kavos.

Kurį laiką spoksojo į vitriną, kur sluoksniuotas pyragaitis su vyšnių ir sūrio įdaru pašnibždomis meiliai kartojo jos vardą, paskui liūdnai nužvelgė savo kelį su įtvaru ir lazdele prie šono. Ji dar buvo nepagijusi po antrosios operacijos, vadinasi, judesių laisvę teko smarkiai apriboti. Jei nenori rizikuoti, kad artimiausiu metu teks pirkti kitus džinsus, reikia atsisakyti antro pyragaičio.

„Geriau būti gundomai pyragų negu vyrų“, – priminė sau Nikolė. Nuo saldumynų tunkama, bet vyras išplėšia tau širdį ir palieka kraujujančią. Antsvorio galima atsikratyti dieta ir fiziniais pratimais – aišku, tai nėra malonus užsiėmimas, bet įmanoma prisiversti. Širdies taip lengvai neišsigydysi. Kad kaltininkas nešmėžuočiau prieš akis, reikia gerai pasilinks-

minti ir smagiai pasimylėti. Deja, šiuo metu tai buvo neįmanoma.

Kepyklėlės cukrainės durys atsidarė, sutildžiavo varpelis. Nikolė žvilgtelėjo į moksleiviško amžiaus paauglį, kuris priėjo prie prekystalio ir paprašė šešiasdešimt spurgų. Ji apsilaižė pirštus, nusišluostė popierine servetėle ir toliau pildė darbo apskaitos lapą, kurį po pietų turėjo atiduoti buhalteriiui.

Megė, kuri tą dieną dirbo prie prekystalio, prikrovė spurgų tris nemažas dėžes ir pasidėjusi šalia kasos aparato ėmė mušti čekį. Tuo metu suskambėjo telefonas. Megė nuskubėjo atsiliepti.

Nicolė nebūtų galėjusi pasakyti, kodėl kaip tik tuo metu pakėlė akis. Šeštas jausmas pakūždėjo? Ar tiesiog atsitiktinumas? Gal patraukė dėmesį nervinga jaunuolio laikysena? Pamatė, kaip vaikinai įsimeta mobilųjį telefoną į kišenę ir čiupęs dėžutes su spurgomis nori sprukti iš cukrainės. Nesusimokėjęs.

Nicolė susitaikė su tuo, jog iš prigimties yra niurgzlė. Kad ir kas nutiktų, ji retai įžiūrėdavo ką nors gera ir kartkartėmis reaguodavo pernelyg jautriai. Bet niekas, tikrai niekas neužgaudavo labiau kaip mėginimas ją apkvailinti. Šis vaikigalis neturi teisės taip su ja pasielgti.

Nespėjusi nė pagalvoti ji kyštelėjo lazdele, o kai berniokas išsitiesė visu ilgiu, įrėmė ją jam į nugarą.

- Nemanau, kad gerai elgiesi, - tarė jam Nikolė. - Mege, iškviesk policiją.

Tikėjosi, kad paauglys pašoks ir puls bėgti. Tada ji neįstengtų jo sulaikyti, bet vaikis nejudėjo. Po dešimties minučių durys vėl atsivėrė, bet vietoj Sietlo pareigūno Nikolė pamatė dailų vyriškį, kuris būtų papuošęs bet kurį madų demonstravimo podiumą.

Vyras buvo aukštas, įdeges, gerai ištreniruoto kūno. Apie gerai ištreniruotą kūną buvo galima šį tą pasakyti, nes jis mūvėjo raudonomis trumpikėmis, o krūtinės ir rankų raumenys plėšė pilkus marškinėlius su užrašu „Ramiojo vandenyno vidurinė mokykla“. Akis dengė akiniai nuo saulės. Jis pažvelgė žemyn į vaikigalį, kurį Nikolė vis dar laikė prispaudusi lazdele, į spurgas, besivoliojančias aplinkui, tada nusiėmė akinius ir nusišypsojo jai.

Tokių šypsenų Nikolė buvo mačiusi.

Aišku, ne šio žmogaus veide. Taip šypsodavosi Pirsas Brosnanas, vaidindamas Džeimsą Bondą, kai norėdavo išgauti informaciją iš apžavėtų sekretorių. Kažkaip panašiai šypsoda-

vosi ir jos buvęs vyras, prisidirbęs nemalonumų. Nikolė būtų nepajėgusi atsispirti, jeigu jau anksčiau nebūtų suradusi priešnuodžio nuo tokių vyriškų apžavų.

- Labas, - tarė vyriškis. - Esu Erikas Hokinas. Galite mane vadinti tiesiog Hoku¹.

- Kaip žavu. O aš Nikolė Keis. Galite vadinti ponija Keis. Ar atvykote su policija? - paklausė Nikolė, nužvelgusi jį nuo galvos iki kojų ir stengdamasi atsispirti apžavams, kuriais jis tiesiog spinduliavo. - Gal jūsų uniforma atiduota į valyklą?

Jo šypsena tapo dar žavesnė.

- Esu Ramiojo vandenyno vidurinės mokyklos amerikietiškojo futbolo treneris. Man paskambino bičiulis ir pranešė, kas čia vyksta.

Žmonės mano, kad Sietlas - didelis miestas, bet jis susideda iš daugybės mažų rajonų. Nikolei tai labai patiko. Iki šios dienos.

Pasipiktinusi Nikolė pasisuko į moterį prie prekystalio.

- Mege, ar gali dar kartą paskambinti policijai?

---

¹ Hawk (angl.) - vanagas, sakalas. (Čia ir toliau - vert. pastabos.)

- Mege, net negalvok, - pertarė ją Hokas. Jis nustūmė Nikolės lazdelę į šalį, kad vaikinai galėtų atsistoti, ir paklausė: - Rauli, ar tau viskas gerai?

Nicolė pabalino akis.

- Ak, liaukitės. Kas bloga jam galėjo atsitikti?

- Jis yra pagrindinis komandos puolėjas, mūsų žvaigždė. Negaliu leisti, kad jam kas nors atsitiktų. Rauli?

Berniokas sujudėjo ir nusuko veidą.

- Man viskas gerai, treneri.

Hokas padėjo vaikinui atsistoti ir pasivedė į šalį, ten jie pašnibždomis ėmė kalbėtis. Nicolė nepatikliai juos stebėjo.

Vašingtono valstija - ne Teksasas, bet ir čia mokyklose amerikietiškas futbolas labai svarbus. Būti tokios komandos geru puolėju beveik taip pat puiku kaip būti Paris Hilton. Hokas turbūt tikėjosi, kad ją paveiks jo abejotinas žavesys ir Nicolė numos ranka į šį nesuipratimą. Bet nieko panašaus neįvyko.

- Palaukite, - pradėjo Nicolė nutaisiusi kuo griežtesnį balsą, - jis norėjo pavogti šešiasdešimt spurgų. Gal jūsų aplinkoje tai laikoma normaliu dalyku, bet aš esu kitokios nuomonės. Tuoju pat skambinu policijai.

- Jis nekaltas, - pareiškė Hokas. - Kaltas aš.

Nicolė pasigailėjo, kad akis jau buvo varčiusi anksčiau, dabar neapsimokėjo kartotis. Todėl tik nutaisė nustebusį veidą ir paklausė:

- Tai jūs liepėte jam vogti?

- Rauli, eik ir palauk manęs automobilyje, - paliepė treneris.

- Net negalvok išeiti, Rauli, - piktai perspėjo Nicolė. Matė, kaip Hokui sugedo nuotaika. Jis pasiėmė kėdę, atsisėdo ir palinko prie jos.

Jis iš tų vyrų, kuriems reikia daug erdvės, pagalvojo Nicolė stengdamasi įveikti norą atsi-traukti. Šiaip ne taip atsilaikė, nors vyriškis buvo pavojingai arti, ji netgi matė rudus, ža-lius ir auksaspalvius taškelius jo akių rainelė-je.

- Jūs nesuprantate, - pradėjo jis žemu balsu. Iš burnos pasklido mėtų kvapas. - Raulis yra kapitonas. Kiekvieną penktadienį kapitonas atneša komandos draugams spurgų.

„Kokios raumeningos jo rankos“, - galvojo Nicolė - jų vaizdas trukdė susikaupti. Jos buvo didelės ir tvirtos.

Ji prisivertė sutelkti dėmesį ir grįžti prie po-kalbio.

- Jis turėjo sumokėti už tas spurgas.

- Negalėjo, - ramiu balsu tęsė Hokas. - Raulis - geras vaikas. Gyvena pas globėjus. Šiaip jis užsidirba, bet kai treniruojasi, negali eiti į darbą. Paprastai aš jam duodu tuos kelis dolerius spurgoms, bet vakar pamiršau, o jis pernelyg išdidus ir nenorėjo prašyti. Šiandien penktadienis. Jis turėjo visiems atnešti spurgų. Žinoma, pasirinko netinkamą būdą, kaip jų gauti. O argi jūs, Nikole, niekada gyvenime neklydote?

Jis beveik įtikino ją. Liūdna istorija apie vargšą Raulį paveikė ir jos cinizmo pritvinkusią širdį. Tada Hokas pradėjo kalbėti tyliai, beveik intymiai, reikšmingai išlaikydamas pauzes, o tardamas jos vardą taip ištęsė balse, kad Nikolė rimtai susierzino.

- Nežaiskite su manimi.

- Aš nežaidžiu.

- Ir nelaikykite manęs kvailele.

Hokas iškėlė abi rankas.

- Jokių būdu...

Ji pervėrė jį rūsčiu žvilgsniu.

Nicolė būtų galėjusi lažintis, kad jis įpratęs gauti tai, ko nori, ypač iš moterų. Užtenka vienos žudikiškos šypsenos ir kiekviena būtybė, turinti XX chromosomų rinkinį, tikriausiai iš-

tirpsta kaip sviestas prieš saulę. Bet tik ne ji...

Nikolė atsistojo ir čiupusi lazdelę pasirėmė, kad tvirčiau jaustųsi.

- Tas vaikis žemai smuko.

Hokas taip pat pašoko ant kojų.

- Po galais, tai netiesa.

Ji parodė į spurgas, kurios voliojosi ant grindų.

- Galėsite pasiaiškinti teisėjui.

Hokas žengė prie Nikolės, bet tarp jų įsiterpė Raulis.

- Treneri, nurimkite. Aš negerai pasielgiau. Žinojau, jog negražu vogti, bet vis tiek vogiau. Jūs vis kartojate, kad mes turime įprasti atsakyti už savo poelgius. Šis atvejis kaip tik toks.

- Vaikinukas pasisuko į Nikolę, bet tuoj nuleido žvilgsnį į grindis. - Ne pasiteisinimas, kad neturėjau pinigų. Nereikėjo taip elgtis. Bijojau nuvilti komandą. - Jis gūžtelėjo pečiais. - Labai atsiprašau, ponias Keis.

Nikolei nepatiko ją apėmęs noras juo tikėti. Raulis atrodė be galo nelaimingas. Ji perspėjo save, kad būtų atsargi - ši dviejų vyriškių komanda tikriausiai bando ją apmulkinti, tačiau vidinis balsas kuždėjo, kad vaikinukas sako tiesą. Jis prisivirė košės ir dabar gailisi.

Ji svarstė, ką daryti. Kadangi vogti – negerai, nenorėjo taip lengvai leisti Rauliui eiti su šiuo ponu Stipruoliu. Juk berniukas nekaltas, kad jo treneris mergininkas, ko gero, buvęs apatinių drabužių demonstruotojas, dar ir sportininkas.

Suprasdama, jog kitą rytą atėjusi čia ir neradusi šio vaikinio ji nekęs pati savęs, Nikolė vis tiek tarė:

- Siūlau tau sandorį. Galėsi atidirbti už tai, ką mėginai pavogti. Lauksiu tavęs čia rytoj šeštą valandą ryto.

Pirmą kartą nuo tada, kai buvo sugautas, Raulis pažvelgė į ją. Tai, kas blykstelėjo tam siose jo akyse, buvo panašu į viltį.

- Tikrai?

- Taip. Bet jeigu nepasirodysi, sugausiu tave kaip šunį, tada pasigailėsi, kad gimei. Sutarta?

Raulis išsišiepė. Nikolė atsiduso. Po kelerių metų šiam berniukui atsispirti bus taip pat sunku kaip ir jo treneriui. Argi tai teisinga?

- Aš lauksiu, - tarė ji. - Atvažiuosiu labai anksti.

- Tikrai ateisiu.

Hokas pasisuko į ją.

- O *dabar* gal jis jau gali palaukti manęs au-

tomobilyje?

- Žinoma.

Aišku, treneris Hokinsas taip pat galėjo eiti savo keliais. Jie neturėjo ką pasakyti vienas kitam.

Nikolė pažvelgė į jį ir norėjo pasitrinti akis. Gal taip nutiko tik dėl šviesos, bet būtų galėjusi prisiekti, kad vyras tapo dar žavingesnis. Todėl ji vėl susierzino.

Hokas nužvelgė jį spoksančią moterį. Ji priminė jam beglobę katę, kurią prieš kelerius metus parsinešė duktė. Purkštaujančią ir įžūlią.

Nikolė buvo praktiška. Apie tai bylojo tamsus džinsinis sijonas iki kelių ir paprasta palaidinė, veidas be menkiausio makiažo ir tai, kad ilgiems šviesiems plaukams ji negaišo laiko, o rišo juos į arklio uodegą. Ne iš tų moterų, kurioms lengva padaryti įspūdį. Tačiau jam tai nerūpėjo.

- Ačiū, - tarė jai Hokas. - Neprivalėjote to daryti.

- Jūs teisus. Neprivalėjau. Ir suprantu, kad turėsiu apgailestauti, kam leidau jam taip lengvai išsisukti.

Jos žydrose akyse spindėjo susierzinimas. At-

rodė taip, lyg norėtų kam nors trenkti. Hokas jau ketino paraginti, tegul trenkia jam – neįstengtų jo sužaloti, bet susilaikė – dar pagalvos, kad jis iš jos tyčiojasi. Na, taip ir būtų... šiek tiek.

- Be reikalo taip kalbate. Raulis puikus vaikas. Labai gabus... gali daug pasiekti.

- Ar tik nemanote, kad jis panašus į jus?

Hokas išsišiepė.

- Taip ir yra.

- Visi jūs vienodi, – burbtelėjo Nikolė žiūrėdama į laikrodį. – Ar jums niekur nereikia eiti?

- Į treniruotę. Vaikinai laukia. – Jis išsitraukė piniginę. – Kiek esu skolingas už spurgas?

Nikolė suraukė antakius.

- Negi negirdėjote? Raulis žada atsilyginti už jas sunkiu darbu. Bent jau aš to tikiuosi.

- Bet man vis tiek reikia šešiasdešimt spurgų komandai.

Nikolė pasisuko į darbuotoją prie kasos aparato.

- Mege, gal atneštum treneriui spurgų, kad jis pagaliau galėtų eiti iš čia?

Hokas atsitūpęs surinko pabirusias spurgas....